

Arrest

nr. 272 699 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANDUEREN
Kapitein Crespelstraat 2-4/6
1050 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 december 2021 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DETHIER, die *loco* advocaat P. VANDUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Betrokkene werd gehoord door de politie van Dilbeek op 23/11/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam: B.

Voornaam: R. E.

[...]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- *tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 24/11/2021.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikef(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart samen te wonen met Mevr. M. A. S. en zou met haar kinderen in België te hebben. Verder verklaart hij geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds anderhalf jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is onder meer afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoeker zet dienaangaande het volgende uiteen:

“1. Première branche : l'absence d'examen à la lumière Article 8 de la CEDH

10. EN CE QUE la partie défenderesse indique que le requérant déclaré avoir une compagne et des enfants en Belgique.

La partie défenderesse ne conteste pas en terme de décision la véracité des déclaration du requérant et ne conteste dès lors pas la présence des membres de la famille susmentionnés en Belgique.

Pourtant, la partie défenderesse exclut, sans aucune motivation, une violation de l'article 8 CEDH.

La partie défenderesse semble faire totalement abstraction de cet élément qui revêt pourtant une importance particulière.

11. ALORS QUE les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs exigent de la partie défenderesse qu'elle motive formellement les décisions prises.

L'article 62§2 de la loi du 15 décembre 1980 réitère ce principe, dans les termes suivants :

« Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent. »

Le devoir de motivation formelle exige de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier.

Cette motivation doit être adéquate et ne peut donc pas entrer en contradiction avec le contenu même du dossier administratif. Il doit également apporter une réponse aux arguments de la partie requérante.

Il est constant, dans la jurisprudence de votre Conseil, de retenir que « L'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet. »

Dans le cadre du contrôle de légalité, la motivation de l'acte attaqué doit permettre de vérifier si l'autorité administrative n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation.

12. L'article 8§1 de la CEDH consacre le droit à la vie privée et familiale.

Conformément à la jurisprudence développée par la Cour Européenne des droits de l'Homme , il y a lieu de vérifier, dans le cas d'une personne, qui n'est pas admise à résider en Belgique, si la Belgique est tenue à une obligation positive de permettre de maintenir et de développer la vie privée et familiale.

Dans son arrêt « Paposhvili c. Belgique » du 13 décembre 2016 de la Cour européenne des droits de l'homme (Grande Chambre) énonce également cette obligation de procéder à un tel examen incombe à l'État (§§ 225 et 226):

« Il en résulte que si les autorités belges avaient, in fine, conclu que l'article 3 de la Convention tel qu'interprété ci-dessus ne faisait pas obstacle au renvoi du requérant en Géorgie, il leur aurait appartenu, pour se conformer à l'article 8, d'examiner en outre si, eu égard à la situation concrète du requérant au moment du renvoi (voir, mutatis mutandis, Maslov c. Autriche [GC], no 1638/03, § 93, CEDH2008), on pouvait raisonnablement attendre de la famille qu'elle le suivît en Géorgie ou si, dans le cas contraire, le respect du droit du requérant au respect de sa vie familiale exigeait qu'il fût autorisé à séjourner en Belgique pour le temps qui lui restait à vivre.

Il s'ensuit que, si le requérant avait été éloigné vers la Géorgie sans évaluation desdites données, il y aurait également eu violation de l'article 8 de la Convention ».

La mise en balance des intérêts doit se faire conformément à la jurisprudence européenne, comme l'a rappelé Votre Conseil dans l'arrêt n° 197.311 du 22 décembre 2017.

L'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne (« Charte ») garantit que : « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de ses communications. »

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit par ailleurs que « lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

13. A la lecture de la décision entreprise, le requérant ne peut comprendre les motifs de la décision attaquée.

En effet, alors qu'il est relevé, par la partie demanderesse elle-même en termes de motivation que le requérant a déclaré avoir une compagne et des enfants en Belgique, et que ces déclarations ne sont pas contestées par la partie défenderesse, il ne peut comprendre en quoi cette dernière exclut, sans aucun motif la potentielle violation de l'article 8 de la CEDH qui consacre le droit à la vie privée et familiale.

En indiquant, sans contester la présence de membre de la famille nucléaire en Belgique, la personne de sa compagne et ses enfants et partant sans formellement sans contester l'existence d'une vie familiale en Belgique, que la décision attaquée ne viole pas l'article 8 de la CEDH, la partie défenderesse a donné aux éléments du dossier une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation.

Cette erreur est d'autant plus manifeste que la partie défenderesse n'a pas indiqué avoir procédé à une mise en balance des intérêts en présence et que n'est même pas de manière générique que la partie défenderesse motive de l'absence de violation de l'article 8 de la CEDH. Elle ne se réfère à aucune jurisprudence du Conseil d'État, de la Cour européenne des droits de l'Homme, ou à la Cour de Justice de l'Union Européenne, pour justifier l'absence de violation à l'article 8 de la CEDH alors même qu'elle ne conteste pas, par la motivation de la décision, les déclarations du requérant.

Constater, sans autre motif, que la décision prise à l'encontre du requérant ne viole pas son droit à la vie familiale tel que garanti par l'article 8 de la CEDH, alors que des éléments factuels non-contestés s'opposent directement à un tel constat, procède d'une erreur manifeste d'appréciation en droit.

La décision entachée d'une erreur manifeste d'appréciation doit être annulée.

Bien qu'elle ait été connue de la partie défenderesse, force est de constater que la décision n'a pas été analysée.

Si par impossible, Votre Conseil ne pouvait conclure à l'existence d'une erreur manifeste d'appréciation, il y aurait à tout le moins lieu de constater que la décision a été prise en violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, lus en combinaison de l'article 74/13 (et l'article 62§2) de la loi du 15 décembre 1980 et du principe général de bonne administration du devoir de soin et de minutie.

En effet, il n'apparaît aucunement des motifs de la décision que la partie défenderesse a pris en compte la vie familiale du requérant.

14. En outre, il découle de cette erreur d'appréciation ou de l'absence d'analyse de la situation familiale du requérant, une violation de l'article 8 de la Convention Européenne des droits de l'Homme et de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux .

En effet, le requérant vit avec sa compagne depuis trois ans. Ils ont un enfant commun âgé de deux ans.

De la cohabitation avec sa compagne, et ce, même en l'absence de mariage, il y a lieu de déduire l'existence d'une vie familiale. Le fait que le requérant réside avec son fils est également un élément suffisant pour établir l'existence d'une vie familiale. Rappelons ici que ces éléments ne sont pas contestés par la partie défenderesse dans les motifs de la décision.

A la lecture de la décision attaquée, il n'apparaît pas que la partie défenderesse a procédé à une mise en balance des intérêts en présence, dès lors que celle-ci n'a pas réellement pris ces éléments en compte.

L'entrave à la vie familiale du requérant et de sa campagne, causée par la décision attaquée, n'est nullement abordée par la partie défenderesse, n'est nullement formellement justifiée.

Il en est de même pour ce qui est de la relation qu'il entretient avec son fils mineur, avec qui il réside actuellement.

Dès lors que la partie défenderesse n'a pas procédé à une analyse en l'espèce de la vie privée et familiale du requérant et de l'ensemble des données de la cause, elle a violé son obligation de motivation formelle et matérielle telle qu'imposée par la loi du 21 juillet 1991, lu en combinaison avec l'article 8 de la CEDH, l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux.

Comme cela a été démontré, le requérant peut se prévaloir de l'existence d'une vie privée et familiale en Belgique.

Il ressort des éléments qui précèdent que la première branche du moyen unique est fondé.

[...]"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

2.3. Verzoeker voert, zoals gezegd, onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet de verwerende partij onder meer rekening houden met het gezins- en familieleven van verzoeker bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Zij

moet bijgevolg ook rekening houden met het gezinsleven dat beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker geen verblijfsrecht heeft gehad in België moeten de verdragstaten onderzoeken of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van zijn wettigheidscontrole gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM en bovendien zonder enige motivering een schending van dit artikel uitsluit. Hij verwijst naar het feit dat hij heeft verklaard dat hij al drie jaar samenleeft met zijn partner in België en dat ze samen een kind hebben van 2 jaar, en dat dit door de verwerende partij niet wordt betwist.

De verwerende partij motiveert hierover als volgt in de bestreden beslissing:

"Betrokkene verklaart samen te wonen met Mevr. M.A.S. en zou met haar kinderen in België te hebben. Verder verklaart hij geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Zoals verzoeker terecht stelt, betwist de verwerende partij de verklaringen van de verzoeker dat hij samenwoont met mevrouw M.A.S. en dat zij een gemeenschappelijk kind zouden hebben niet. De Raad stelt vast dat de verwerende partij vervolgens zonder enige toelichting poneert dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. De verwerende partij motiveert niet over het feit of er al dan niet sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven, en evenmin blijkt enige belangenafweging. De Raad stelt vast dat verzoeker in de bestreden beslissing zelf niet de motieven

kan aantreffen op grond waarvan de verwerende partij heeft beslist dat er geen schending voorligt van artikel 8 van het EVRM, zodat niet kan worden nagegaan of zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

Verzoeker kan dus worden bijgetreden waar hij betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. Aangezien de verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft neergelegd, heeft zij geen argumenten aangebracht die afbreuk doen aan het voorgaande.

2.5. Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS